

St-1 pak dovolává se pro svůj nárok na započtení válečných půlletí ustanovení § 4 a odst. 3 a 4 § 5 zákona 457/1919. Po názoru nss-u činí tak neprávem. Cit. zákon stanoví ovšem v § 4, že ustanovení v §§ 1—3 tohoto zákona vztahují se i na civilní úředníky státní, kteří sice byli ve státní službě ustanoveni po 1. listopadu 1918, ale přestoupili do ní z jiné služby veřejné nebo jí na roveň postavené. § 5, odst. 3 pak rozšiřuje ustanovení §§ 1—4 obdobně i pro všechny ostatní civilní státní zřízení, počítajíc i veškeré zaměstnance ve státních závodech a podnicích a fondech státem spravovaných. Z ustanovení §§ 1—3 cit. zák. však plyne, že válečná půlletí předpokládají již určitou do postupu započitatelnou službu a že půlletí ta jsou tedy jenom akcesoriem této jiné služby. Vysvítá to zejména z ustanovení § 1, odst. 1, podle něhož se válečná půlletí započítávají za r. 1914 až 1918, v němž zaměstnanec byl v a k t i v n í s t á t n í s l u ž b ě civilní nebo za t é t o služby konal aktivní službu vojenskou. Není-li tu tudíž oné základní služby, pak nelze počítati ze dotčená období ani válečná půlletí. Z toho se podává dále, že nebyla-li civilnímu státnímu zaměstnanci započtena do postupu »jiná služba veřejná nebo služba jí na roveň postavená«, jak ji má na mysli § 4 cit. zák., nelze připočísti ani onu akcesorní dobu, jako jsou válečná půlletí.

V daném případě doba od 16. listopadu 1915—15. června 1918 st-li do postupu časového ani platového započtena nebyla a nemůže se tudíž domáhati ani toho, aby mu za touž dobu započtena byla válečná půlletí.

Jest tudíž stížnost i v tomto bodě bezdůvodnou.

Č. 2730.

M i m o ř á d n á o p a t ř e n í: I. Vklady na knížku u peněžního ústavu nepozbývají povahy »účtů« ve smyslu vl. nař. č. 167/1919 Sb. proto, že na knížky nebyly činěny další vklady a že na ně nebylo vybíráno. — II. Platnost nař. č. 167/1919 není dotčena zákonem č. 187/1919. — III. Věta jako při Boh. 464 adm.

(Nález ze dne 5. října 1923 č. 16558.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 464 adm.

V ě c: Klára G. v J. (adv. Dr. Arn. Lebenhart z Prahy) proti ministru financí o výplatu vkladů.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Min. fin. povolilo st-lce dodatečný soupis vkladních knížek Vídeňské bankovní jednoty v Praze, znějících na jméno st-lčino a na vklady po 4000 K učiněné dne 2. ledna 1918 s podmínkou, že uvedené vklady dle vl. nař. z 1. dubna 1919 č. 167 Sb. nesmí býti vyplaceny v čsl. korunách.

Stížnost namítá, že se nař. rozhodnutí neprávem dovolává cit. nařízením, poněvadž nejde o »účty«, nýbrž o jednoduché vklady učiněné dne 2. ledna 1918, na něž nebylo ničeho vybráno. Závazek banky dlužno prý posuzovati za závazek po rozumu § 6, odst. 1 zák. z 10. dubna 1919 č. 187 Sb.

Pokud jde o první námitku, vyslovil nss již nálezem Boh. 464 adm. právní názor, že slovem »účty« v § 1 nař. z 1. dubna 1919 č. 167 Sb. rozuměti dlužno také vklady na knížky u peněžních ústavů a bankovních domů.

Tato povaha vkladů nemůže býti dotčena okolností, že na knížky st-lčiny nebyly činěny další vklady a že na jediné vklady nebylo vybíráno, neboť, i když jde o jediný vklad, musí peněžní ústav pro vkladatele otevřít účet.

Nařízení toto bylo odst. druhým § 6 zákona o měně z 10. dubna 1919 č. 187 Sb. výslovně zachováno v platnosti a proto jest bez významu poukaz stížnosti na 1. odst. tohoto zákonného předpisu.

Ostatně nař. rozhodnutí nevyřklo, jakou hodnotu mají vklady st-lčiny, nýbrž zapovědělo jen výplatu jich korunami čsl.

Z těchto příčin bylo stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost.

Č. 273.

M i m o ř á d n á o p a t ř e n í: Převzetí rakouských rent — patřících příslušníku čsl. a uložených mimo území republiky čsl. do úřední úschovy podle zák. č. 124/1921 a nař. č. 151/1921 nelze odepřít jen proto, že vlastník bydlí mimo území republiky čsl.

Ř í z e n í p ř e d n s s - e m: Nss nemůže přihlížeti k novým skutkovým okolnostem, předneseným žal. úřadem teprve v odvodním spise nebo jeho zástupcem při veř. úst. líčení.

(Nález ze dne 5. října 1923 č. 16559.)

V ě c: Augusta W. proti ministerstvu financí (min. místotaj. Dr. Jan Sláma) o převzetí rakouských rent do úřední úschovy.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Min. fin. odepřelo st-lce převzetí 400 K nom. říjnové renty, 1200 K listopadové renty, 300 K rak. korunové renty a 400 K rak. korunové renty B, nalézavších se mimo území čsl. republiky do úřední úschovy, poněvadž žadatelka bydlí mimo republiku čsl.

Stížnost do tohoto rozhodnutí shledal nss důvodnou:

Šem 1 zákona z 18. března 1921 č. 124 Sb. byla vláda zmocněna, aby k přípravě provedení čl. 203 mírové smlouvy St. Germainské zjišťovala titry předválečného dluhu bývalého státu rakouského, které jsou na území republiky čsl., anebo které jsou dosud uloženy v cizině mimo toto území, jsou však majetkem příslušníků čsl.

Šem 2 téhož zákona byla vláda zmocněna, aby za tímto účelem nařídila složení titrů do úřední úschovy.

Podle vl. nař. ze 7. dubna 1921 č. 151 Sb., § 1 lit. b), měly býti do 15. května 1921 zjištěny a seznamenány titry předválečného nezajištěného státního dluhu rakouského a nezajištěného společného státního dluhu rakousko-uherského, které jako majetek příslušníků čsl. jsou mimo území čsl. republiky.

Tyto dosud mimo území republiky čsl. uložené, podle § 1 lit. b) seznamenané dluhopisy měly býti podle § 2 téhož nařízení složeny do úřední úschovy do 8 dnů po jejich převozu do čsl. republiky.